म. ग्रं. सं. ठाणें
विषय काव्य
सं. क्र. २२८४

...ला मराठी काव्यसंग्रह ॥
॥ वयांत आलेला पहिला मराठी काव्यसंग्रह ॥
॥ वयांत आलेला पहिला मराठी काव्यसंग्रह ॥

शृं XXX
शृंगा XX
शृंगारि X

॥ शृंगारिका शृंगारिका ॥

॥ राजा राजवाडे राजा राजवाडे ॥

राजा XXXX
रा X XXXX

॥ अर्थात् फक्त प्रौढांसाठी अर्थात फक्त प्रौढांसाठी ॥
॥ अर्थात फक्त प्रौढांसाठी अर्थात फक्त प्रौढांसाठी ॥

वि.क्र.
२२८४

२०८५३
काव्य
११-८-८५

33C

मराठी ग्रंथ संग्रहालय, ठाणे.

सूचना :— खाली दिलेल्या तारखेपर्यंत पुस्तक/मासिक परत करावे, तसे न केल्यास घटना नियम - ५ (८) नुसार प्रतिदिनी ५ पैसे जादा वर्गणी भरावी लागेल.

- 4 MAY 1980

मराठी ग्रंथ संग्रहालय ठाणे
ग्र. क्र. २०५६३
ग्रंथ शाखा (स्थळ प्रत)

शृंगारिका

राजा राजवाडे

छायारेखा प्रकाशन : १

आवृत्ति पहिली : मकर संक्रांत–१४ जानेवारी १९७५

© सौ. अनुराधा राजवाडे

मुखपृष्ठ आणि अक्षरमांडणी

प्रकाश विश्वासराव–शिवाजी कदम

प्रकाशिका :

सौ. अ. रा. सरपोतदार

ए-३ इंद्रवदन को-ऑप्. हाऊसिंग सोसायटी लि.

बाई पद्माबाई ठक्कर रोड, माहीम–मुंबई–१६

मुद्रक :

गं. आ. नारकर

मानकरी मुद्रणालय

शिवाजी सर्व्हिस इन्डस्ट्रीज

टायकल वाडी, मुंबई १६

प्रमुख वितरक :

मॅजिस्टीक बुक स्टॉल

मुंबई–पुणे

मूल्य रुपये पांच

मराठी ग्रंथ संग्रहालय ठाणे
२०८५२
काव्य

शृंगाराच्या देवतेस

वासनापूर्वक

काही वर्षांपूर्वीची गोष्ट. संत तुकाराम महाराजांच्या गाथेचा अभ्यास आरंभिला होता. गाथा वाचतां वाचतां अभंगवृत्ताची अमृत-लय मनांत भिनली. पण अनावर, तरुण वय आडवं आलं. मनांत झिरपू पहाणाऱ्या आध्यात्मावर उसळत्या रक्तांतल्या वासनेनं मात केली आणि कवी मंगेश पाडगांवकरानी म्हटल्याप्रमाणं '**सुंदर आहे माझी वासना**' या सत्याचा साक्षात्कार झाला. अभंग अमृताच्या इंद्रायणीत सुंदर वासना डुंबूं लागली आणि शंभर शृंगारिक अभंगांची मोरपिसें माळून वर आली. शृंगारिक साहित्य धाडसाने प्रकाशित करणाऱ्या मेनका प्रकाशनच्या श्री. पु. वि. बेहेरे यांनी मेनका मासिकांतून या कविता चित्रांकित करून मोठ्या कौतुकाने प्रसिद्ध केल्या. 'शृंगारिका' हा शब्दही त्यांचाच. त्यांचे ऋण येथे व्यक्त केले पाहिजे.

शृंगारिक साहित्याकडे पहाण्याचा आजच्या वाचकांचा दृष्टिकोन जास्त निरोगी आहे हाच एक दिलासा, 'शृंगारिका' रसिक वाचकांच्या हातांत ठेवतांना माझ्या जमेच्या बाजूला आहे.

२९९ डी, चर्नीरोड
गिरगांव, मुंबई ४

राजा राजवाडे

१

तुझ्या अंगातला गाभुळला ऋतु
जातो आहे ऊतूं अंगोपांगी
सुचतात मला कोयळाची गाणीं
तुझी न्हाणी धुणीं पाहतांना !
तुझ्या ओठीं परी अजूनही दूध
तुला नाही दाद बहराची

२

मुरमांचे गाल   पिकून तयार
अधरी आतुर   लाल रंग
काजळ प्यालेले   डोळेही आतुर
आतुर शरीर   झिंगलेलें
आतुरही गडे !   माझे गात्र गात्र
अजून तूं मात्र   लाजवंती !

३

उतूं जाते दूध   पिवळ्या कांतीचे
बंद कंचुकीचे   कांचतात
सर्वांगा फुटती   कन्हयाचे डोळे
रासक्रीडा खेळे   देह सारा
गोरसाची हंडी   फुटेल का ओठी ?
सैल कधीं गांठी   होतील गा ?

४

लिंबापरी परी तुझ्या पिवळ्या देहांत
पार विर्घळत नॉयलॉन
उंच टांचा देती उभारीला डौल
वेदनेला ताल तहानेचा !
चालतेस जेव्हां अशा उन्हातून
मन नॉयलॉन होवूं पाहे

५

रक्त खेळे झिम्मा   बावऱ्या लयींत
डोळे झिंगतात   गिरक्यांत
रेषा रेषा पेटे   व्यथेच्या मधांत
गात्रें वाहतात   गंधातून !
खोल खोल झिम्मा   धुंद पिळवटे
डोळ्यातुन दाटे   शिणगार

६

किती पाहूं तुला   शिणेनात डोळे
रोज नवे चाळे   दावितेस
माझ्या डोळियांना   नजरेचा पूर
अतृप्तीचे तीर   तुझ्या नेत्री
पाहात मजला   पाहिजे राहिलें
पाहिजे गांठीले   तृप्तीतीर !

७

तुझ्या नजरेनें मला मी पहावें
आणिक नहावें तेजबांत
पसरावी अंगी रेशमाची आग
वेदनेला जाग पापणीची
उभ्या रक्तांतून कापूर पेटावा
मनी शिडकावा चांदण्याचा !

८

दिसूं लागे स्कर्ट अधिकच लांडा
'मांसपण' दंडा आज आलें
आतां पाऊलांना गोरेपण आले
गुलाबांत न्हाले दूध—ओंठ !
उफाड्याचें वय दाखविते खुणा
घालिते ऊखाणा आल्यागेल्या.

१

तुझिया देहाचा   बिलोरी आरसा
पाडी कवडसा   मनांत या.
आरशाची कांच . सारखी तापत
उन अतोनात   केवड्याचें !
नको तडकवूं   आरशाचें भिंग
वासनाचें भिंग   फुटेल ना !

याची मला मुळीं नव्हती कल्पना
तुला वांकतांना लाज वाटे !
हेहीं अजूनही नव्हतेंच ठावें
कुणी तुझ्या नांवे झुरताहे
पातळांत तुझी उमलली कळी
यांतच सगळी गंमत गा.

११

रेशीम कांचोळी   लांब नाही फार
पोटाच्याच वर   रुतली गा !
पडतो उघडा   नाभीचा भोंवरा
पोटीमाची तऱ्हा   अर्थपूर्ण.
भोवऱ्याच्या खालीं   लव रेशमाची
नजरेला जाची   नवऱ्याच्या !

१२

पोलक्याचा वक्षीं बदामी झरोका
जणूं कवडसा केवडयाचा
त्यांतून डोकावे तुंडुबला ताण
आणि उसवण धन्य झाली।
झरोक्याशीं माझे घोटाळते मन
बटणांची खूण चांचपीत

१३

आधींच पदर घरंगळणारा
त्याला आला वारा श्रावणाचा
हिर्व्या पदरानें हिर्वी झाली माती
गवताचीं पातीं तरारलीं
हिर्व्या कंचुकीचा उघडाच रंग
त्यांत डोळे दंग पारव्यांचे !

१४

जिना चढतांना लचकतें अंग
वेण्याचे तरंग हिंदोळती
मधून डोकावे केवड्याचा पाय
तुला सांगू काय माझ्या मनीं ?
तुझे मऊ-गोरे प्रमत्त पाऊल
तुडवीतें दील दर्दभरी

१५

जिन्यावरूनीयां अशी उतरसी
नवीन दिससी डोळियांना
जणुं कोसळतो लावण्याचा ओघ
तारुण्याचा बांध फुटोनियां !
जीवनही वाटे जिन्यापरी व्हावें
तूही उतरावे अैशा मदें.

१६

पाणी ओलांडाया ओंचे घेसी वर
भिजते नजर 'कोरडयाची'!
पडती उघडे अर्धे गोरे पाय
नजरेची धाय होईचना.
वाहात्या पाण्यांत उड्या घेती डोळे
पाहाया आगळे प्रतिबिंब.

१७

अंग–वस्त्रें जरी कोरडी जाहली
गात्रें झालीं ओलीं बेहोषीनें
ओंठ झाले ओले रक्त झाले ओले
ओलेपण झालें धन्य देहीं
थांबलेला आहे धारांचा वर्षाव
परी तुझें नांव ' ओलेतीच '।

१८

ओल्या केसांत या   हवी तुझी बोटें
शहाऱ्याचे कांटे   अंगावर
ओल्या ओठांवर   पेटलेले ओंठ
आणि या देहांत   स्पर्श तूझा
मिठींत माझिया   वस्त्रे सुकतील
आणि नवा जाळ   उसळेल !

१९

भिजतात वस्त्रे भिजे अंग अंग
भिजे लज्जारंग दंगलेला
डोळ्यांतील सुर्मा वाहे गालांवर
कुंकवाची कोर चिंब होते
काळ्या साडीतून वाहूं पाहे रुप
चंदनाचा लेप गात्रोगात्रीं

२०

देह भिजे परी   रक्त नवे पेटे
डोळ्यांतून दाटे   ओली आग
चिंब कंचुकींत   चिंब हंसपक्षी
(भिजे त्यांत नक्षी   काळीभोर !)
स्पर्श उन्हासाठीं   कुडकुडे देह
औत्सुक्याचा दाह   साहवेना.

२१

बससी उन्हांत वाळवीत केस
तारुण्याचा वास दरवळे
नुक्तेंच न्हालेले लालस शरीर
कसा धरूं धीर आंता सांग !
थांब गडे थोडी केंस नको बांधू
संधी हीच साधू सोनियाची !

२२

पुन्हा पुन्हा तुझा पदरांशीं चाळा
जगीं त्याचा ताळा भलताच
पुन्हा पुन्हा कां ग बांधतेस गांठ ?
काय खूणगांठ तूझ्या नेत्रीं
पुन्हां पुन्हां कां ग चावतेस ओंठ
तुझ्या मनीं रात्र चांदण्याची

२३

गिरक्या घेत राही
गोलाईचा डोह
गोलाईत डुंबे
गोळाईची लाट
स्पर्श भिन्ना भिन्ना
आणितो भोंवळ

गोलाईत देह
गात्रोगात्रीं
तुझे मन धीट
तुझ्या अंगी
परी गोल गोल
गोळाईची.

२४

बंद दाराआड
दर्वळतो वास
नग्न तुझे अंग
असेल नटत
बंद दारानें या
तुला मी पहावें

तूं गा नाहतेस
वासनेचा।
असेल भिजत
नव्या रंगी
स्वच्छ कांच व्हावे
'गुपचूप'

दिसतेस तूं ग   इतकी कोवळी
तुझी बहरली   कोवळींक
कोवळे कोवळे   तुझे अवयव
आणि हावभाव   कोवळेच !
अर्धेकच्चे वाटे   तुला असे खावे
दांत निववावे   औत्सुक्याचे !

२६

हातांवर आहे रंगलेली मेंदी
मेंदीहुन छंदी रंग तूझा.
रंग ओठावर ओथंबून राहे
त्यांत इच्छा नाहे वेडावून
तुझी मेंदी कधी देही या चढेल
रक्ताला जडेल रंगआग

२७

रेशमी साडींत   डुचमळे अंग
सोनटक्की रंग   उफाळतो
तारुण्याच्या लाटा   फुटाया पाहती
खडक नहाती   तहानेले.
कसें आवरसी   भरतीचे पाणी ?
अगस्ति मी जाणी   त्याचें मर्म !

२८

गोऱ्या मानेवर   वलये केसांची
तिरप्या भांगाची   गोरी रेषा
गोऱ्या पाठीवर   गोरासा बदाम
करीतो उद्दाम   वासनांना
पाठमोऱ्या तुला   नसेल जाणीव
माझी गोरी हांव   काय मागे !

२९

केस बांधावया उचलतां बाहू
किती तुला पाहू फाटे दृष्टी
तुझिया उरींचे यौवनाचे डोळे
मदन उसळे ज्याच्यांतून
उष्ण हात माझे होतात अधीर
डोळ्यांवर स्थिर होण्यासाठीं !

तारूण्याचें पीक   उभे तुझ्या देही
गात्र गात्र ग्वाही   देत आहे !
दाणा दाणा झाला   'टच्च' कणसांत
त्यांत तुझी जात   हळव्याची
तुझ्या नजरेची   पांखरे हाकून
घेईन काढून   उभे पीक

३१

पक्व तारुण्यानें तुडुंबले ओंठ
तुडुंबले हात पानगोरे
तुडुंब पोटऱ्या तुडुंबले स्तन
तुडुंबले मन वासनांनी !
उफाळेल कधीं तुडुंबला ताण ?
जाईल वाहून त्यांत देह ?

३२

ओंठ तुझे परी मला त्याचे डंख
जाळ तेथे—राख माझ्या ओठीं
अंग तुझे परी स्पर्श नाहीं तुझा
इथे जाळी माझा धुमाराच.
तूंच तुझी परी नव्हे माझा मीच
तुझा कां हा जाच भावड्याला !

३३

दोघांच्याही वाटा असून चुकल्या
नकळे मिळाल्या येथे कैशा ?
चुकले असून दोघांचे अंदाज
पौर्णिमाच आली कैशी आज ?
दोघांचेही कांही असून चुकलें
उत्तर कां आले बिनचूक ?

आधी आणि मग
आतांच उधळ
आधीचेही पुन्हा
नंतरचा जाळ
तारुण्याने भाषा
ओठांनी सोलावी

शब्दांचेच खेळ
सर्वस्वाला.
नव्याने उधळ
'आतां' मध्यें
आतांची बोलावी.
ताजी द्राक्षे.

३५

मी न विचारले तूं न मागितलें
तरीही मिळालें इष्ट तेंच !
दोघांचेही लक्ष होतें दोघांवर
तरी लूटमार दोघांचीही !
कोणावर कोणी गुदरावा गुन्हा
दोन्ही असतांना एकामेळीं !

३६

द्यायचे असून 'नाही' म्हणायचे
लाचार व्हायाचे लटकेंच
लटकेपणाने दूर लोटायाचें
पुन्हा लुटायाचें मनसोक्त
रोजचीच झाली अशी घासाघीस
तरी सौंदर्यपीस फिरे देही !

३७

नको तेथे जावू नको तें तें पाहू
हव्यानेच न्हावू हंगामांत
हवी जागा शोधू स्पर्श गात्रीं गोंदू
अद्वैतानें साधूं द्वैतध्रुव
हव्या—नको पार आपुले गा घर
भोगाचा सागर दोघांमध्यें !

३८

उधळावें कांही कांही सांठवावें
कांही आठवावें विस्मरलें
कांही आठवून पुन्हा लुटवावें
विसरून जावें देह–सीमा !
कुणी कुणापाशीं मागूं नये ताळा
हवाच घोटाळा हिशेबांत

३९

'नको' म्हणतेस पकडोनी हात
इच्छा डोळियांत जळतांना
अशी उफराटी मारतेस गांठ
परी तुझे ओंठ आतुरले
ओळखतों परी तुझे गडे ढोंग
लुब्राडतो रंग लपलेला

४०

तुझ्यापरी मीही चांचपडणारा
एकमेकां थारा नाविन्याचा !
इच्छेचा प्रकाश उजळील मार्ग
शिकवील सर्ग शृंगाराचा
संचारेल अंगी हळूहळू मंत्र
उजळेल रात्र आलिंगनी

४१

शब्द तिच्यांवर मी न थांबणार
आतां गांठणार देह-तीर
श्वासांच्या वादळीं वहात जाईन
पिळण साहीन सौख्याचीही
स्पर्शावर आतां नाही तडजोड
आतां माझी दौड लुटीसाठीं !

४२

डोळ्यांत मावेना   बांधा तुझा रुंद
नजरेचे बंध   शिणतात
मनांत मावेना   रुपाचें चांदणे
फुटती धरणें   धमन्यांची !
घोंगावता परी   आलिंगन पूर
तुझेंच शरीर   थेंबा ऐसै

उन्हांत तूं गोरी हिरवी रानांत
सांवळी जळांत दिसतेस
चांदण्यांत धुंद दिससी पिवळी
गुलाबाची कळी पहांटेस !
अंधारांत पण येतां मी जवळी
होसी कां निराळी रंगहीन ?

४४

वाटलें त्याहून होतीस तूं गोरी
सांपडेना पोरी तुझा ठाव
वाटले त्याहून होतीस तूं धीट
पोरी तुझी रीत आकळेना
वाटले त्याहून आहेस तू खोल
सांपडेना तळ अजूनही

४५

रंग लुटोनियां हात झाले लाल
ओंठा जाळी जाळ अमृताचा
रंग झोकुनियां सुस्त झाली गात्रें
उरे नाममात्रें शुध्दी आंता
रक्ताचाही रंग बदलून गेला
रंग तुझा झाला देह स्वामी !

४६

एक एक गात्र उमलाया लागे
तरी झाड मागे गोडे पाणी
पाकळ्यांच्या आंत वाढूं लागे बीज
तरीही तूं शेज शृंगारसी
थांबायची कधी तुझी लुटालुट
कधी तुझी तूट भरायाची ?

४७

कोठे काय प्यावे   कोठे काय खावें
तुला नाही ठावे   अजूनही
कोठे काय ल्यावे   कोठे कसे व्हावें
कोठे काय द्यावे   घ्यावे आणि
अशा अज्ञानाने   गोंधळूं नकोस
ज्ञानाचा परीस   स्पर्श माझा

४८

आता नको आग विझवाया जाऊं
आगींतच पोहूं मनसोक्त
अशी आग पुन्हा कधिं न पेटेल
कधीं न भेटेल ऐशी ज्वाळा
अशा ज्वाळेवर देह देह तोलू
राखेपाशी बोलू तृप्तीगीत !

४९

मागणारा मागे फक्त लाल ओठ
देतेस तू घोट भलत्याचा !
लुटणारा लुटी स्पर्शाचा मोहोर
देसी फळभार तयापरी
एक मागूं जातां असे दुजे देणे
तुझे तूंच जाणे षोडषी गे !

५०

गालांवर दंश   अजूनही ओला
विसकटलेला   केशपाश
अजूनही रक्त   कापूर झालेले
शरीर न्हालेले   बेहोषीत
अजूनही ओठी   अमृताची चव
मनी नवा डाव   जुळलेला !

२०८६२
काव्य.

लपविसी जरी   गालींचा मोहर
कशी फळे धीर   धरतील ?
नेसलसि जरी   शालू लप्फेबाज
लपेल का लाज   ऊफाळती ?
लपवावे तें तें   उघडें पडावें
एवढेंच ठावें   सोळाव्याला

देवून का कधिं संपते चांदणे
तारुण्याचे नाणें वाजणारें !
पिवून का कधीं संपते अमृत
ओठांतील गीत भिजलेले ?
लुटून का कधी संपतसे स्पर्श
राहतसे शेष अमर्याद

५७

एकामेकां दोघे भासतो कंगाल
द्यावया विपुल दोघांपाशीं !
असे हें दारिद्र्य श्रीमंतीत शोभे
एकामेकां लाभे ऐश्वर्यच.
तरी पुन्हा हात रिकामेच होती.
कांवरे राहती अक्षयींका !

५८

अनोळख्या जागीं
अनोळखी गांव
अनोळख्या गांवी
त्यांत गात्र न्हाणी
डुंबडुंबतांना
पाणी फक्त मागे

अनोळखी जीव
पाहतात
ओळखीचे पाणी
दुसऱ्याला !
ओळख न लागे
मुके ओंठ

५९

आकारांत जन्मे विकाराची भाषा
नकारांत भाषा ‘ होकाराची ’
वलयांच्या कांठी वीज काढी नक्षी
विकाराने पक्षी विद्ध झाले
आकार-आगींत जळूं दे विकार
होऊं दे साकार पूर्णत्वाला.

नव्या नकाराला   हव्याचा आकार
आतां हे प्रकार   कळतात !
उलटी वाचावी   प्रेम बाराखडी
अशी ही लबाडी   करतेस
प्रेमिकांना येतां   बालबोध भाषा
व्याकरण गाशा   गुंडाळील !

‘ काल गोंदलेले पाहू गोंदवण ’
दाखवतें म्हण लाजूनियां
वस्त्रे दूर जातां गोंदलेले लाजे
दुखे मन माझे रंगलेले
दचकून झणीं लपविसी अंग
असा कां बेरंग करतेस ?

सुस्त तुझ्या अंगी साठतां आळस
हात ताणतेस उंच वर
हात ताणतांच तट्ट होतो उर
आणि माझा धीर डळमळे!
पकडाया हात वरच्यावरती
हात धावताती धुंदावून!

५५

नेसलीस जरीं साडी स्वच्छ शुभ्र
लपेल छचोर नवती का ?
माळलेस साधे कण्हेरीचे कळे
तरी कां लपेल देह–गंध !
फेंकलेस जरी सारे अलंकार
मी न फसणार अनुभवी

५६

अनोळखी आलो   ओळखीच्या देशीं
ओलांडल्या वेशी   वणव्याच्या
ज्वाळां पलीकडे   रेशमाचा स्वर्ग
गुलाबांचा मार्ग   सांपडला
विचारले नाही   काही नांव गांव
विझवली हांव   ओळखिची !

६१

देह यात्रेचा तूं पुसूं नको रस्ता
हातांत असतां माझा हात
चुकतां चुकतां सांपडेल तीर्थ
तारुण्य समर्थ असतांना !
पूर्ण आलिंगनी तृप्तता भेटेल
रंगात नटेल गात्रवाट !

ओल्या हळदीने रंगतात हात
स्पर्शावर मात हळदीची
डोळ्याहून धुंद काजळाचा रंग
मेदीहून अंग रंगलेले
हळदीचा रंग देहावर चढे
ओठां डाग पडे रक्तिम्याचा
नग्नतेच्या कोषीं दोन चांफेकळ्या
न्हावया पाकोळ्या आसुसल्या !

६३

मालवंता दिवा
पेटे आपोआप
दोन्ही देहीं पडे
जळे सावकाश
आंधळ्या अंधारी
शोधिते आकाश

नग्नतेचा दीप
दोन देहीं
लज्जेचा प्रकाश
इच्छा ज्योत
नग्नता डोळस
तृप्तीचे गा

६४

आज रात्रीला ना
मनाचाही तळ
नव्या अनुभवे
रात्रींत नारींगें
आज पाहिली गा
दिव्यांची लागण

ताळ आणि मेळ
गांठीतसे
क्षणक्षण रंग
पिकताती
रात्र विलक्षण
देहींमनीं

६५

आज डोळ्यांतून
नजरांचा भास
आज कानांहुन
मनांहून दक्ष
आज देहावर
आलिंगनीं थारा

स्पर्श डोळस
फक्त उरे
शरीरें चाणाक्ष
आज श्वास
रक्ताचा पहारा
अंधारास !

६६

हेच हवे होते तुला आणि मला
कसा हा जमला योगायोग
तहानही एक अमृतही एक
ओंजळी अनेक अतृप्तीच्या !
पूर्वी एकामेकां उगीच टाळले
तळमळूं दिलें रक्तांनाही

६७

आज ओठांवर   इच्छा ओथंबली
ओठांवर आली   आग मूक
आज डोळां उभे   नग्नतेचे पाणी।
फक्त घुमे कानीं   गंधश्वास
मनांवर वाहे   स्पर्श मृगजळ
रक्तांतून कळ   औत्सुक्याची !

६८

एकामेकां देह आपण वाहिले
त्यागाचे पाहिले नवे पर्व
हात राखूनियां कांही न राखिलें
देहांनी देखिले नग्नस्वप्न !
आतां आपणांशी कांही न राहिलें
मागूं या दिलेले एकामेकां

६९

दो दो ओठांनी मी किती प्यावे ओठ
अतृप्तींचे कांठ विर्घळले
दो दो हातानी मी किती लुटूं स्पर्श
हात हे बेहोष मदमस्त
दो दो बाहूंत या संपून गेलीस
उरला आभास मीलनाचा !

७०

चिंब झाला देह   देह—चांदण्यानें
भरले मधाने   गात्र कोष
देहांची या झाली   स्पर्श स्पर्श पिसें
रक्तातले पिसे   विझू लागे
मनीचे ना परी   भिजे वाळवंट
मनाचे या ओंठ   अतृप्तींचे !

७१

डोळे मागतात
'होय' म्हणतांना
ओठ मागतात
गाल कांठोकांठ
आणि मागे देह
कराया पिळण

डोळ्यातली तृष्णा
कांपे प्राण
आगीसह ओठ
'भरलेले'
देह आणि मन
तृप्तीसाठी

७२

एक घोटांतून दुजी इच्छा फुले
वासनांचे तिथे तीन जागीं
एक डंखातून दोन सौख्यकळा
तीन जागी ताळा तहानेचा !
तीन दंशांत या व्यापी देह–धरा
तीनचाच फेरा चौऱ्याशींत

७३

टपटप गळे
बहर आलेला
स्पर्श पिकलेले
पिकून आलेली
पिकून आलेल्या
धुंदीच्याच ताना

चंद्र पिकलेला
काळालाही
दृष्टि पिकलेली
तगमग
लाजऱ्या वासना
डोळे घेती.

७४

गिरवून पाढा पाठ झाला धडा
अक्षरांच्या कडा झिजल्या गा.

नव्या उन्मादानें चल पुसूं पाटी
नव्या धड्यासाठी शृंगाराच्या !

एकामेकां चल दोघे साह्य करूं
परीक्षा न हरूं तारूण्याची.

७५

आंताच कुठेशी रंगलेली रात्र
झिंगले ते गात्र आतांचना
आतांचना ओंठ हरवले होते.
उमलत होते नाते नवे
तोंच कां ही आली चोंबडी पहांट
अंधाराला वात असतांना !

७६

‘ नाही ’ म्हणोनिया बदलशी कुशी
जणूं दूर जाशी लाथाडून
कासावीस मीही करीतों याचना
विनवीतो पुन्हा आणि पुन्हा
एकाएकी तुझे बदलते मन
सर्वस्व देवून रहातेस

७७

काढूनिया ठेव सारे अलंकार
फक्त ठेव हार मोगरीचा !
हवे आहे मला तुझे गात्र गात्र
यौवनाचे पात्र 'भरलेले'
स्पर्शालंकारांनी मढाविन देह
विझविन दाह हळदीचा !

७८

दोन लाल लोट आज एक झाले
संगमांत आले नवे पाणी !
नव्या पाण्यावर नवी लाट डुले
लाटे ओठीं फुले अंगाईच
आतां ओघांतना प्रळयाचा घोष
कोवळा संतोष दुडदुडे !

७९

तृप्ततेच्या ओठीं अतृप्तीची ज्वाळा
बेहोषीच्या डोळां नवा डोंब
रिता झाला वाटे मनांतला डोह
तरी मागे देह महापूर
देह देह झाले इच्छांचे भोंवरे
फेंस गरगरे थकव्याचा !

८०

आतां बांध केस हलक्याच हाती
विझव पेटती नजरही
रंग उडालेले ओठ मीट घट्ट
लाव आंता नीट वटणेंही
पुन्हा कर सारा देह वस्त्रांकित
यांतले इंगित तुला ठावें !

तृप्त झाल्यावर दिससी बालीश
विस्कटले केश लाडीकसे
भाबडया सुखाने गाल ओथंबले
ओंठही कोवळे रक्तलाल.
तुझ्या अंगोपांगी अंकुरे शैशव
त्याचा पायरव तूझ्या नेत्री

८२

पुन्हा एके पुन्हा
पुन्हा दुणे पुन्हा
पाढाच संपेना
पुन्हाचा हा
पुन्हा त्रिक तृप्ती
पुन्हा चोक सुस्ति
पुन्हा पंचे ज्योती
प्रज्ज्वळल्या
पुन्हा सक सुख
चाळवते भूक
अजून विन्मुख
पुन्हा सत्ते

अजूनही नाही
'होय' म्हण फक्त
पुन्हा माझे हात
पुन्हा लुटतील
पुन्हा एका मेळी
विझवाया दाह

विझलेले रक्त
लाजतांना
आंधळे होतील
स्पर्श आग
जुळतील देह
रक्तांतील

एका हाते द्यावे दुज्या हाते घ्यावे
याने कसे व्हावे समाधान !
हवे आहे मला सर्वस्वाचे दान
तुझा कणकण तहानेला
तुझ्या तहानेचा घोट आहे मोठा
माझा आटापिटा म्हणूनियां

८५

पहायाचें आतां राहिलेंच काय ?
हेंच नवे भय डोळियांना

स्पर्शायाचें काय काय चुंबायाचे
हातां, ओठां याचे कोडे पडे

तोंच तुझ्या अंगीं वीज चमकते
' सगळे ' मिळते ' सगळ्यांना '

८६

मध्यान्ह रात्रीं तूं झोपलेली शांत
वस्त्र अस्ताव्यस्त सुस्त देहीं
तुझा गौर उर खालींवर होई
तुला भान नाही आहे जागा.
मनांतली कळ मनांत दाबीत
राहातो पहात पूर्ण तुला

८७

पहांटेला कधीं ‘ पुन्हां ’ पालवसी
विसरून जासी ‘ घेतलेले ’
गुलाबी ऊबेने पुससी पुरावे
ओळखले कावे तुझे सारे
कांठोकांठ प्याला भरून घेतेस
छद्‌मी हांसतेस उजाडतां !

८८

आतां काय आहे राहिलेले बाकी
करूं वजाबाकी एकांतांत
बेरजेवाचून शृंगारीं न रीत
भोगांचे गणित उफराटें
गुणाकार फक्त अतृप्त इच्छांचा
भाग न जायचा देहसुखा !

अजूनही तूं ग नाही संपलीस

भरून आलीस घट पुन्हा

पुन्हा नवे अंग ओथंबून आले

बेहोषींत न्हाले दोन्ही डोळे

पुन्हा आतां मला हवे व्हाया वेडे

तीन पैजविडे स्पर्शूनियां !

९०

पुसूं नये याचा गडे अन्वयार्थ
आपुला स्वार्थ ओळखावा !
शरीरांची भूक शरीरांना ठावी
आपण पहावी पंगत गा
पंगतीचा लाभ भुकेल्यांनी घ्यावा
सुयोग साधावा संगतीचा !

९१

बोलावया येतां चुकविसी मला
काय झालें तुला एकाएकीं
स्पर्शू जाता देह पळतेस दूर
काय तुझा नूर पालटला !
रात्र होतां परी होतेस तूं धीट
भिडतेस थेट सर्वस्वाला !

९२

किती केले तरी
दृष्टीत भिजेल
न्हालीस तूं जरी
पुसतील सांग
बुडावया हवे
रंगदंशावळी

रंग न लपेल
रंगमग्ने !
कपोलींचे डाग
ऐसे कैसे ?
पुन्हा स्पर्शजळीं
पुसण्यास

९३

सोडलेले केस गोऱ्या पाठीवर
दंश ओठांवर रक्तलाल
चुकलेल्या निऱ्या चुरलेला कांठ
भाळावर बट भिजलेली !
अजूनही डोळे धुंद मिटलेले
नाही फिटलेलें देह-देणें !

९४

दांतीं धरूनीयां भर्जरी पदर
सोडीतेस दोर कांचोळीचे
फेकोनियां दूर पांढरी कांचोळी
घालतेस चोळी एक गांठी !
ओळखली गडे तुझी चतुराई
रात्रीं उतराई होईन वो.

१८

प्रशस्त पलंगी फेकतेस अंग
ओंठावर रंग तांबूलाचा
छातीवर उशी गच्च दाबतेस
धुंद पहातेस लाडावून
उन्हापाशी मी ही मागतों काळोख !
लपवितों मुख तुझ्या कुशीं

९६

चापून चोपून नेसलेला शालू
आतां काय बोलूं मस्त बांधा !
नऊवारी दावी नऊ नव्या कळा
(उमलता कळा केवड्याचा !)
चालतांना फक्त दिसते पोटरी
लपे त्याच्यावरी केळगाभा

१७

घडी मोडलेली
मोडलेली घडी
गात्रोंगात्रीं जाण
हिरव्या कांठाची
आंता पुन्हा परी
पोतावर कडी

नवी हिर्वी साडी
देहाचीही
रेशमी पोताची
भरजरी
विस्कटेल घडी
स्पर्शाचीच !

१८

चाळवते निद्रा   गरम स्पर्शाने
पेटे विळख्याने   जागा देह
आंधळ्या अंधारा   फुटतात डोळे
रक्तच उसळे   वेडावून
उडालेली आहे   आतां साफ झोप
नवी स्पर्श--झेंप   गात्रोगात्रीं

९९

असें तुझ्यापाशी काांही तरी आहे
देहातून वाहे वीज ऐसें
दिसे ते डोळ्यांत उघड्या मिटल्या
पारणे फिटल्या गात्रांतही
त्यांचे नांव नको सांगावया पाहूं
अज्ञानांत राहूं कामविध्द

मराठी ग्रंथ संग्रहालय ठाणे
२०७५३
ना. क्र. काव्य
शाखा

मराठी ग्रंथ संग्रहालय ठाणे
२०८५३
काव्य

देहांचाच अंती असतो निवारा
स्पर्शाचा निखारा ऊब देतो
देह राहे तेथे राहतेंच मन
मन देहमग्न मानवांचे
देहांच्या मीलनीं सार्थकाचा स्वर्ग
देहच संदर्भ सद्‌गतीचा !